

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXIV. De famalia animae et ministribus ejus.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

tur, anima in cœlum tertium sublevatur, in quo divino lumine illustratur. Tunc sensus aiunt corporales: Domina nostra, ab initio hucusque dormitavit cognitio nostra, nunc vigilans amoris superni radios intuetur; in hac luce circumspicit quis sit qui se sibi manifestat, et quid sit quod sibi loquens mandat, cognoscens veraciter quod Deus est omnia in omnibus. Nunc omni cura seposita, tertii cœli cum Paulo conscendo fastigia, cum Deus animam meam a visibili liberaverit creatura. Istud cœlum tertium circularatur, testitudine ordinatur, illustratur pulcherrime trium personarum ineffabili majestate, [quæ sic intonant: Vera Dei salutatio illa provenit ex cœlestis sanguinis profluvio.]

XXIV. DE FAMILIA ANIMÆ ET MINISTRIS EJUS.

S PONSÆ sole amicitur, lunaque sub pedibus ejus subternitur, ac unione *beatissima* coronatur. Ejus minister ¹ [est timor] manu virgam gerens auream; hoc est prudentia. Minister vestitur Agni sanguine, coronatus honore; sapientia induitur sua debilitate, coronatur æternitate. Sponsam quatuor pedissequæ consequuntur. Amor ipsam conducit, vestitus castitate, coronatus dignitate. Humilitas, vestita despectione, coronata exaltatione, sustentat eandem. Contritio ², vestita botris, *hoc est compunctionis lacrymis*, coronata *internis gaudiis*, *Dominam comitatur*. Sequitur quarta pedissequa *nomen habens* misericordia, quæ vestitur unguentis, coronatur deliciis. Suavitas et deliciositas mantellum Sponsæ, [qui est sanctitatis odor,] sufferunt et sustollunt. Adest reginæ Pontifex, vestitus gemmis pretiosis, coronatus Spiritu *geminæ dilectionis*, qui Sponsam Sponso repræsentat. Hunc duo sequuntur milites: fortitudo scilicet, circumdata tribulationibus, coronata victoriis; alterque *qui prudenter audax dicitur*, vestitus velocitate, coronatus omni felicitate. Accedit cubicularius, cus-

I. 46.

1. capellanus. *Cod. B. in marg.*2. vel pœnitentia. *Cod. B. in marg.*

todia videlicet, vestitus constantia, coronatus perseverantia. Hic coram Sponsa præfert lumen, intelligentiam vestitam discretionem, coronatam pietate. Portavit præterea tapetem sanctæ conscientiæ, indutam bona voluntate; coronatur placendi Deo charitate.

Habet etiam pincernam, desiderium scilicet, indutum pia aviditate, et coronatum pacis tranquillitate. Habet citharedum, amabilitatem, cujus cithara est devotio: hic vestitur favoris gaudio et coronatur adjutorio. Sunt ei quinque fortes, *qui nunquam eam deserunt*: primus, visus dicitur, qui fundatur in lacrymis compunctionis, et decoratur in restrictione *vagationis*; secundus est cognitio, qui fundatur obstaculo et decoratur consilio; tertius, videlicet locutio, fundatur utilitate, et insignitur fidelitate; sequitur auditus, quartus utique, informatus divinis sermonibus et ornatus consolationibus. Postremo accedit quintus, tactus videlicet, qui stat in fortitudine, formosus in bona consuetudine. Hi quinque habent super se dominum, videlicet peccatum, qui vestitur confessione, coronatur satisfactione. Non caret sponsa iudice, qui vestitur disciplina, et coronatur patientia. Habet quoque sponsa animal, corpus suum videlicet, quod frenatur in dignitate, pascitur contemptibilitate, stabulatur in confessione; vasa quod defert necessaria, sunt sensuum munditia et vitæ innocentia. Defertur super Sponsam velum purpureum, hoc est spes, quæ (vestitur) veritate et júbilo coronatur. Defert palmam in dextra, hoc est peccati victoria, et alabastrum in altera, amoris scilicet desiderium, quod dilecto profert in obsequium, gerens capite pileum pavonis *pennis splendidum*: hoc est odor famæ dulcis in terrestribus et honor grandis in cælestibus. Procedit ergo via mansuetudinis, quæ vestitur melle dulcedinis, et coronatur gloria securitatis. Tunc *exultans jubilat*, et jubilans exclamat: O præcordialis Dilecte, te desidero; tu auferes, præbesque mihi multiplicem cordis molestiam et dolorem: per te sustineo invisibilem angustiam, cum tu, Domine, dignaberis, me a me misericorditer liberabis. Respondet Sponsus: Amabilis dilecta, *noli marere ulterius*; memento quod invenies quod excedit omne desi-

derium, et remove a te hujus vitæ tædium. Super te manet jugiter mea fida protectio, et brachiorum meorum te amabit circumdatio. Et addidit: Veni dilecta, veni coronaberis: Imponitque capiti ejus coronam veritatis, quam nemo nisi homo suscipit spiritualis. In hoc diademate quatuor virtutum radiant insignia; ibi fulget decor sapientiæ, paupertatis divitiæ, desideriorum adimpletio, et præmiorum conservatio. [Deus det nobis omnibus hanc coronam. Amen.]

XXV. EXPLICATIO QUORUMDAM VERBORUM.

Dixi quodam loco libri hujus¹ quod Deitas Pater est meus naturaliter. Hoc non intelligis, et dicis omne quod Deus nobiscum operatur est gratiæ non naturæ; verum dicis; sed et ego non erro. Audi nunc similitudinem: quantumcumque acutum visum homo habeat ultra spatium, tamen unius milliariis non tenditur visus ejus; et quantumcumque limpidi sensus, invisibilia non capiunt, nisi per fidem et quasi palpando, sicut cæcus in tenebris. Amans *Deum*, et omnia quæ Deus amat, et odians ea quæ odit, anima habet oculus a Deo illuminatum, quo videt æternam deitatem, et quomodo cooperata est sua natura in anima, imprimens ei suam imaginem; ipse eam generat in seipso, uniens se cum illa præ omni et super omnem creaturam, et conclusit eam in seipso. Ipse eam sic sua divinitate replevit quod aliud loqui nequit, quam quod in perfecta unione plus quam Pater ejus sit. Corpus dignitatem suam a Filio æterni Patris suscipit, in fraterna societate et in laborum communicatione. Jesus Christus propter necessitatem nostram opera sua perfecit in charitate, in paupertate, in pœnalitate, in labore, in contemptu usque ad mortem Crucis. Spiritus Sanctus operatus est in nobis per gratiam, ut loqueris, omnia quæ accepimus dona et bona. Hæc omnia tripartita sunt, et tamen ab uno indiviso Deo perfecta. Duo in terris fiunt virtute divina sine intermissione, purgatorio tamen digna; quorum unum tantum in cœlo, alterum vero agit in inferno: voluptas sine pœna in cœlo, pœna sine voluptate in inferno.

VI. 31.

1. In originali, I. 44. In versione latina, IV. 6. p. 551.